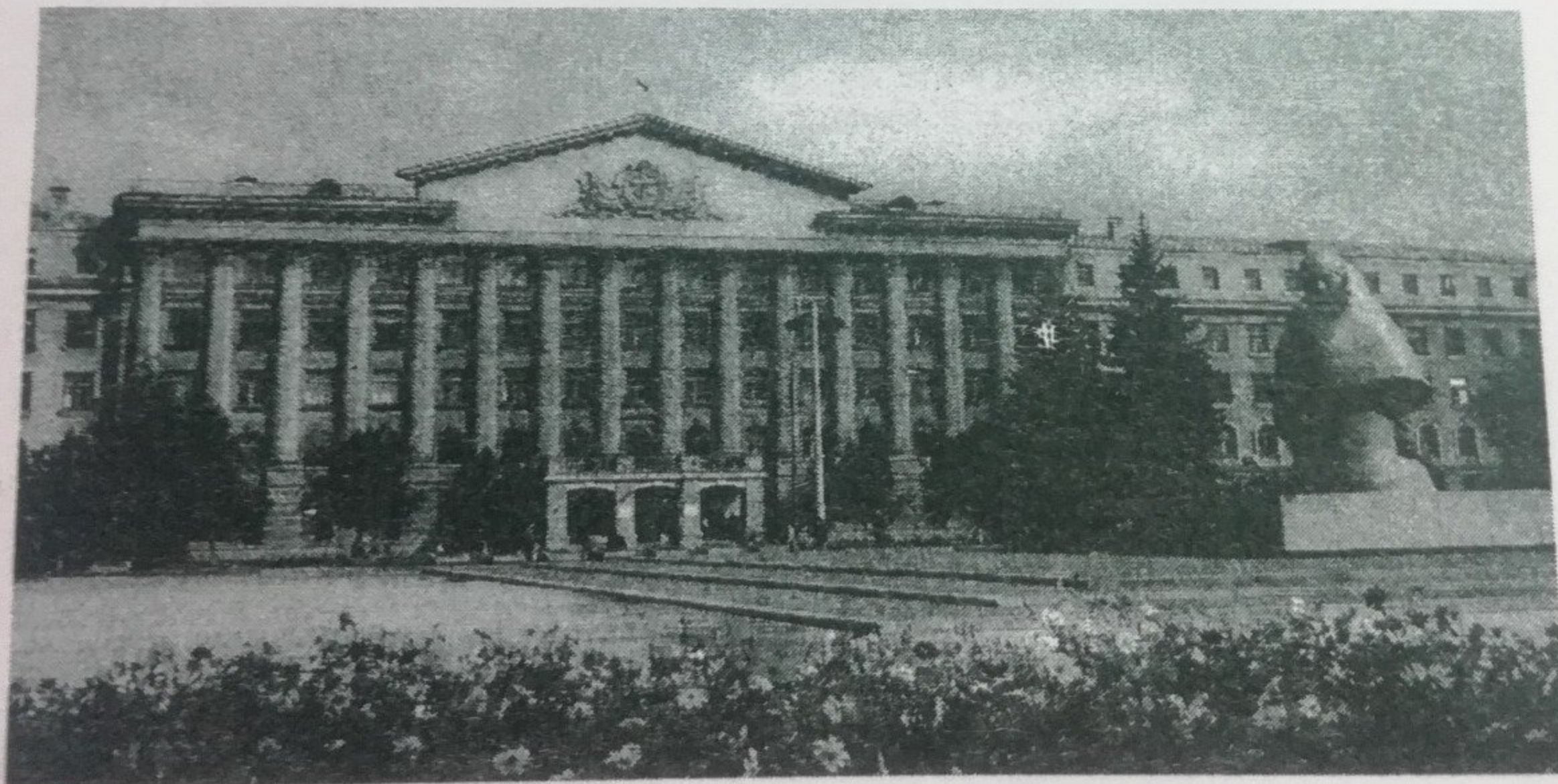

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ФІЛОСОФІЇ ПРАВА
І СОЦІАЛЬНОЇ ФІЛОСОФІЇ
АСОЦІАЦІЯ ПСИХОЛОГІВ УКРАЇНИ

ФІЛОСОФСЬКІ, МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПСИХОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВА

Збірник матеріалів
V Міжнародної науково-теоретичної конференції
(Київ, 17 листопада 2012 року)

*У рамках відзначення
Всеукраїнського тижня права*

Київ 2012

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ФІЛОСОФІЇ ПРАВА
І СОЦІАЛЬНОЇ ФІЛОСОФІЇ
АСОЦІАЦІЯ ПСИХОЛОГІВ УКРАЇНИ

ФІЛОСОФСЬКІ, МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПСИХОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВА

Збірник матеріалів
V Міжнародної науково-теоретичної конференції
(Київ, 17 листопада 2012 року)

*У рамках відзначення
Всеукраїнського тижня права*

Київ 2012

Наталія Іванівна Бровко
в.о. зав. кафедри історії, теорії держави
і права та державного будівництва
Білоцерківського національного
аграрного університету

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Як доволі молода галузь публічного права, конституційне право має яскраву історію становлення та розвитку відповідної галузевої науки. Після проголошення незалежності України спостерігається певна трансформація національної правової системи. Найбільш суттєві зміни, на нашу думку, відбулися саме в системі конституційного права України. Зокрема, з'явилися нові інститути конституційного права, такі як інститут Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, інститут Конституційного Суду України тощо. В свою чергу інститути державного права, що вже існували, набули нового призначення.

Сучасний стан розвитку вітчизняної конституційно-правової науки характеризується динамічністю й водночас комплексністю відповідних юридичних досліджень, пошуком нових методологічних підходів для розв'язання як традиційних, так і нових проблем вітчизняного конституціоналізму, активною участю вчених-конституціоналістів у теоретико-методологічному забезпеченні конституційних процесів в Україні [3, С.19]. Тому процес удосконалення системи чинного конституційного законодавства вимагає належного теоретико-методологічного забезпечення, зокрема формування цілісної і функціональної концепції системи інститутів конституційного права України дозволить вдосконалити процес конституційної правотворчості й упередити можливі суперечливості в системі чинного конституційного законодавства.

Конституція України є надзвичайно важливим політико-правовим документом, який зафіксував відповідний стан розвитку нашої держави, суспільства та правову систему в цілому. В ній містяться взаємопов'язані між собою норми, що в системі створюють основу, необхідну для регулювання найважливіших суспільних відносин, забезпечення прав і свобод людини та подальшого розвитку нашої держави. І саме в цьому полягає соціальна цінність Конституції, що надає можливість нам розглядати її значення і роль як у політичному, так і в юридичному аспектах.

Важливість прийняття Основного Закону України для розвитку публічного права як науки не можна применшити, адже саме конституція постає основним джерелом останнього, і законодавче закріплення основних принципів публічного права тільки посприє його входженню в життя суспільства.

Роль Конституції полягає в тому, що вона забезпечує збалансованість публічних і приватних засад у праві, закріплюючи багатоманітність власності, її статус і співвідношення між її видами, соціальну спрямованість держави тощо. Регулюючи відносини між суб'єктами влади і підпорядкованими їй владі, Конституція утверджує

себе як головне джерело публічного права. Але з прийняттям Конституції України не вирішені всі проблеми публічного та інших галузей права, тому можна говорити про актуальність і необхідність для юридичної науки України подальшого вивчення проблем публічного права крізь призму Основного Закону. [1, С. 21].

Говорячи про Конституцію України як про юридичний документ, ми вбачаємо у ній значний потенціал для розвитку нашої держави та громадянського суспільства, який на практиці залишається не реалізованим. Більшість прогресивних засад та ідеї, закріплені в Конституції залишаються переважною частиною на папері.

Наша держава ще не досягла суттєвих результатів на шляху демократизації, утвердження прав і свобод людини і громадянина, у творенні правової держави. І хоча вона намагається поєднати різні підходи до організації державного та суспільного життя, все ж залишається посеред моря невизначеності. У зв'язку з цим у суспільній свідомості вкоренилися негативні асоціації, пов'язані з вітчизняним конституційним процесом.

Громадяни вважають наявні в Україні соціально-економічні та політичні проблеми наслідком недосконалості Конституції, і тому ми спостерігаємо негативне ставлення до Основного Закону [1, С. 23].

Окремо, на наш погляд, слід зупинитися на проблемі формування правової культури українців, що безпосередньо впливає на дотримання та виконання в першу чергу самими громадянами приписів Конституції. Рівень правової культури залишається незадовільним, і не додає оптимізму у теперішній і майбутні часи нашого існування як самостійної держави [2, С. 21].

Таким чином, якщо у супереч положенням ст. 1 Конституції Україна так і не стала демократичною, соціальною і правовою державою, а людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека не стали в Україні найвищою соціальною цінністю, то чи не слід шукати відповідь у нас самих?

Основною умовою та гарантією реалізації публічного права є стійкість суспільства та його життєдіяльність, функціонування інститутів політичної, економічної, соціальної сфер. А ці умови, в свою чергу, забезпечує Конституція як основний закон держави. Звичайно, далеко не всі риси нашої держави, що передбачені і закріплені Конституцією, стали в повній мірі реальністю. І можливо Конституція і суспільне життя в Україні не збігаються у своїй основі, але це дуже важливе питання, над яким потрібно працювати, в першу чергу усвідомлюючи відповідальність кожного громадянина у побудові правової держави.

Список використаних джерел:

1. В.Опришко. Теоретичні та практичні питання реалізації Конституції України // Право України. – 1997. – №8. – С. 23.
2. В.Сущенко. Окремі проблеми верховенства права в сучасній Україні. Дис. канд. юрид. наук: 12.00.02. / Інститут законодавства Верховної Ради України. – Київ. – 2006.
3. Шемшученко Ю.С. Теоретико-методологічні проблеми сучасного конституціоналізму та державного управління в Україні // Право України. – 2009. – № 11. – С. 19.

БІГУН В.С.	ПРАВОСУДДЯ: ОБРАЗ ТА СМИСЛИ В ЮРИДИЧНИХ ФІЛЬМАХ (ФІЛОСОФСЬКО- ПРАВОВІ АСПЕКТИ)	26
БРАТАСЮК М.Г.	ЮРИДИЧНИЙ ПОЗИТИВІЗМ ЯК ЗАСІБ АПОЛОГІЇ МАТЕРІАЛІЗМУ В ПРАВІ	28
БРОВКО Н.І.	ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ	30
БОЙКО-БУЗИЛЬ Ю.Ю.,	ЮВЕНАЛЬНА ЮРИДИЧНА ПСИХОЛОГІЯ	31
ВОВК В.М.	ТІНІ РИМУ І ЄВРОПЕЙСЬКЕ ПРАВО	33
ВОЛОЩУК О.Т.	ДО ПРОБЛЕМИ ВТІЛЕННЯ ІДЕЙ ПРАВОВОГО РЕАЛІЗМУ В ПРАВОВИХ ПОЗИЦІЯХ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ	34
ВДОВЕНКО С.М.	РЕЛІГІЙНА ПРАВОСВІДОМІСТЬ ПЕРІОДУ УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ ТА СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ	36
ВЕЛІКАНОВ С.В.	ВИДИ ПРИЧИННИХ ПОЯСНЕНЬ У КРИМІНАЛІСТИЦІ	37
ВОЛОШИНА О.В.	УПРАВЛІНСЬКИЙ ВПЛИВ НА ПСИХОЛОГО- ПЕДАГОГІЧНІ ЧИННИКИ ЗАКОНОСЛУХНЯНОЇ ТА ПРОТИПРАВНОЇ ПОВЕДІНКИ НАСЕЛЕННЯ РЕГІОНУ	39
ГАРАЩЕНКО Л.П.	ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ МЕТОД У ДОСЛІДЖЕННІ ІНСТИТУТУ ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ	40
ГАВРИЛЮК Р.О., ПАЦУРКІВСЬКИЙ П.С.	ГЕНЕТИЧНІ ВИТОКИ ПОЗИТИВІСТСЬКОЇ ТРАДИЦІЇ ПРАВОПІЗНАННЯ	42
ГВОЗДІК О.І.	ПРОБЛЕМА ОПТИМІЗАЦІЇ ДІАПАЗОНУ ПРАВ ЛЮДИНИ	44
ГУРАК Р.В.	ЮРИДИЧНА ОСВІТА В ПЕРІОД РЕНЕСАНСУ ТА НОВОГО ЧАСУ	46
ГУСАРЄВ С.Д.	ПРИНЦИП ГУМАНІЗАМУ: СУТНІСТЬ ТА ІНСТРУМЕНТАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ	47
ГЕТЬМАН- П'ЯТКОВСЬКА І.А.	ФІЛОСОФСЬКЕ ОСМИСЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ПРИНЦИПІВ ПРАВА І МОРАЛІ	49